

Og så kan man spørge: Hvordan hænger alt dette sammen? Vi har naturligvis i Det Konservative Folkeparti udarbejdet en skitse til, hvordan vi mener, at de fire år på seminarieuddannelsen skal bruges og fordeles på fag, og den er jeg da parat til at give til ministeren.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg ved ikke, om hr. Frank Dahlgaard blev helt færdig med sit indlæg, men det kan han jo så måske få en chance til nu.

Var det helt klart, hvor mange linjefag De Konservative faktisk ønskede der skulle være? Ved andre lejligheder har jeg hørt hr. Dahlgaard nævne tre. Hvis jeg skal tælle lidt sammen på det, som hr. Dahlgaard nævnte, så kan der vist ikke blive plads til mere end tre, måske endda kun to.

Og så er der en ting til, som jeg undrer mig lidt over, men det kan jeg måske også få at vide nu. Det var, at der blev sagt, at det ene af linjefagene skulle være matematik – sådan hørte jeg det – og jeg går ud fra, at et andet af linjefagene skal være dansk. Så er der ikke meget tilbage til det sidste fag, som så skal dække alle de andre fag, der er i folkeskolen.

Det kan være, det var en fortalelse, eller også har jeg hørt galt, men det kan være, hr. Frank Dahlgaard vil uddybe, hvad man mener om antallet af linjefag og fordelingen af dem fra Det Konservative Folkepartis side.

Anne Baastrup (SF):

SF har hele tiden været villig til at tage debatten om en ny læreruddannelse eller en forbedring af den eksisterende læreruddannelse; men vi har ikke gjort det, fordi vi føler os styret af tilfældige tværsnitsundersøgelser af børns kunnen på bestemte tidspunkter i deres skolegang. Vi føler os styret af, at vi for nogle år siden gennemførte en folkeskolereform, og hvis der er problemer med læreruddannelsen, så er vi villige til at se på den. Men det, der er vigtigt for os, er, at den fleksibilitet og evne til at forstå nutidens krav, som præger vores unge i dag, for alt i verden skal fastholdes.

SF's ønske er, at folkeskolen skal være en skole, der skal kunne rumme alle børn. Det betyder ikke, at alle børn skal have samme tilbud, men at hvert barn skal have et undervisningstilbud, som passer til dette barn. Det hedder på nydansk undervisningsdifferentiering eller sagt på en anden måde: Læreren skal vide

så meget om børn og deres udvikling, at hun er i stand til at rette sin undervisning mod de forskellige børn, der befinder sig i klassen.

Det stiller krav til almen didaktik, pædagogik og psykologi. Disse fag er blevet beskåret i dette lovforslag sammenlignet med den nuværende læreruddannelse. Ganske vist er der søgt kompensation herfor bl.a. via samarbejde mellem fag-faglærerne og de pædagogiske lærere. Et naturligt spørgsmål her ved førstebehandlingen er derfor: Kan dette samarbejde lade sig gøre? Er fag-faglærerne på seminarierne indstillet på det? Og hvordan vil ministeriet sikre, at dette samarbejde rent faktisk bliver gennemført?

Vi havde i SF gerne set, at vi havde fået taget hensyn til de evalueringer, der er i gang rundt om på seminarierne, før dette lovforslag blev fremsat, for det er lidt et slag i blinde, der nu ligger på vores bord.

Lad mig tage et eksempel: Forleden kunne man læse i tidsskriftet *Unge Pædagoger*, at den pædagogiske undervisning, der foretages på seminarierne, er under al kritik. Enkelte studieordninger er ifølge denne kritik i den grad indholdstomme, at der ikke kan eksamineres efter dem. Der findes ingen regulering fra ministeriets side, som bare stiller den mindste smule krav om konkretisering af indholdsbeskrivelserne til faget. Eksamen foregår ved interne censorer uden centralt fastsat vejledning om valg af prøveform.

Min bekymring er, at vi i løbet af de næste måneder får samme type negativ kritik af den udstrakte decentralisering og dermed mangel på målbar faglighed i de forskellige fag – og jeg taler både om fag-fag og fag. For hvad gør vi så? Hvordan kan vi reelt arbejde alvorligt med et lovforslag om årsværk og fordelinger, hvis seminarierne og ministeriet kan fortolke Folkeetingets anbefalinger på en sådan måde, at det reelt er ligegyldigt, hvilke intentioner vi lægger i de forskellige fag? Vi vil derfor bruge udvalgsarbejdet til at hitte ud af, hvordan vi skal få det her nøje konkretiseret.

Og så tilbage til selve lovforslaget: Der er for lidt præcis beskrivelse af fagdidaktikkens samarbejde med de øvrige fag. Kan og vil fag-faglærerne tage dette samarbejde alvorligt, og hvad gør vi, og hvordan sikrer vi det?

Praksischocket er søgt imødegået ved en forlængelse af praktikken samt ved indførelse af en form for enepraktik. Det kan ved velvillig læsning se fornuftigt ud, men hvad siger de skoler, som skal tage imod disse studerende? Mener de, det kan lade sig gøre?